

JAKOBS GUD

Asbjørn Aavik - "Jakobs Gud"

Jeg er Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. Slik sier Herren det om og om igjen gjennom hele Den gamle pakt. At han måtte være Abrahams Gud, er i grunnen ikke vanskelig å forstå. Han var en troens helt, en åndens kjempe som gjennom et langt liv vandret med Herren i barnlig fortrolighet og tillit. Som svar på et kall fra Gud forlot han sitt fedreland, sin slekt og mangt han hadde kjært og dro til et land han ikke kjente det minste til - til et fremmed folk hvis tungemål han ikke forsto. Denne lydighetens tjener gikk på Herrens ord selv til Moria berg for å ofre sin eneste sønn. - Hvem undres vel over at det sies der oppe -: Abrahams Gud.

Og Isaks ...

Sønnen fulgte i farens spor - i Guds fotefar i et fremmed land. Han ville ikke blande seg med hedningene rundt omkring sin leir, men sendte bud og fikk en hustru fra sin fars heim i Mesopotamia. Et liv atskilt og innviet levde han som fremmed i Kana' an - et liv til ære for himmelen. Ikke å undres over at Bibelen sier - : - Jeg er Isaks Gud.

Men Jakobs ...

Mange ganger opp gjennom årene har jeg undret meg over dette - at det virkelig kan stå - : Jeg er Jakobs Gud. Jakob som med fusk og en skål med suppe fikk tilvendt seg førstefødselsretten fra sin bror Esau, og med list også velsignelsen fra sin far før han flyktet ... Jakob som med list og sluhet lurte sin morbror Laban så grundig, og ble en rik mann ved fusk i tjenesten ... Om denne mann sies det ovenfra, fra tronen - : Jeg er Jakobs Gud.

Her er evangeliet til deg og meg. For det første kunne Herren umulig glemme dette ulydige og vanskelige barn. Vi har jo hans eget ord for dette i vår bibel - :

- Sion (Israel) sa: Herren har forlatt meg. Herren har glemt meg! - Glemmer vel en kvinne sitt diende barn, så hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn? Om også de glemmer, så glemmer ikke jeg deg ... ([Esaias 49, 14-15](#))

For det annet så møtte Herren ham igjen og igjen som vi nå foran har talt med hverandre om. Møtte ham for å stanse ham, få ham inn på veien igjen, få ham i tale. En gang måtte Herren ta hardt i for å redde dette vanskelige barn. Han slo nemlig mannens hofteskål av ledd. Men heller det enn fortsatt la mannen fare vill - gå sin egen vei. Så var også motivet, beveggrunnen for det slaget - kjærlighet.

Vi skal ikke ta noen falsk trøst av Jakobs skrøpeligheit og nederlag, ikke tenke slik -: Så er det likevel ikke så nøye hvordan jeg steller meg, hvordan jeg vandrer som kristen. Den trøst vi skal få lov å hente fra patriarkens historie er denne - :

Herren er langmodig og rik på miskunnhet. Hans kjærlighet er bunnløs. Han gir oss ikke opp, kaster oss ikke bort før han har prøvd den siste redningsplanke.

Guds kjærlighet til Jakob varte ved gjennom alt fusk og alle nederlag. Slik har den også vart ved mot deg som nå leser dette, og vet at i dag er du denne Jakob.

Feilende barn som har sviktet så ille, hør Herrens eget ord til Jakob og til deg - :

- Jeg vil gå og føre Israel (Jakob) til ro ... Fra det fjerne har Herren åpenbart seg for meg -; Ja, med evig kjærlighet har jeg elsket deg, derfor har jeg latt min miskunnhet mot deg vare ved ... ([Jer. 31, 2-3.](#))

Kunne ikke du ta imot dette ordet nettopp nå i denne stund - bøye dine knær og ta det til deg som ditt. For slik er den evige Gud selvom du har forandret deg, fart vill og sølt deg til i det fremmede land. Ta på heimvei som Jakob - som yngstegutten i Lukas evangeliums kap. 15.

Hør igjen - : Han har latt sin miskunnhet mot deg vare ved ...

Denne Guds evig vedvarende kjærlighet kan forandre sitt utslag, men aldri opphøre, Den er evig

som Gud er det. Da den yngste gutten i Luk. 15 tok alt han eide og dro til det fremmede land og der ødte sin arv, satte alt overstyr, forandret Faderens kjærlighet seg fra en gledens til en sorgens og lidelsens kjærlighet - bedrøvelsens dype kjærlighet. Den gikk fortsatt like sterk ut mot barnet i det fremmede land, men i lidelse, i smerte. Da så barnet endelig kom tilbake og kastet seg i Faderens armer, vendtes det atter til en gledens og frydens kjærlighet.

Husk det du barn som lever et fuskens og sviktens liv - du som har din hjord ved de lange og brede vantrauene i Mesopotamia.

Spørsmålet for meg blir dette -: - Er jeg et barn som skaper gledens kjærlighet hos Faderen, eller vandrer jeg hans bunnløse, uutslukkelige kjærlighet til sorg? Er det en bedrøvelseris kjærlighet han elsker meg med - ? *

~ Jakob, du usle makk (orm) ... ! Ja, slik blir han tiltalt der ovenfra.

- Frykt ikke Jakob, du usle makk ... --- Jeg hjelper deg ... ([Esaias 41,14.](#))

Makk-!

Hadde Herren brukt ordet slange, giftslange, en farlig kongekobra eller noe slikt, ville vi forstått det. Men en makk i mold, et kryp som ingen verdi har, intet panser mat en trampende menneskefot, heller ingen gifttenner å forsvare seg med.

Hjelpeløs ...

Men nettopp slik er Jakobs Gud. Han vil at vi hans barn ikke skal greie oss selv, ikke make å forsvare oss eller komme igjennom ved egen makt. For Herrens største ønske er å komme oss til hjelp. Han lenges etter dette ene å få åpenbare sin makt og sin herlighet. Og det oppnår han bare hos det som er svakt i seg selv. Da blir æren hans alene, han som er konge, hærskaenes Gud.

Men en makk vil vi nødig være. Vi vil helst løfte hodet som en selvsikker kobra. Greie oss selv. Men det er tapets og nederlagets vei. Seierens vei i Guds rike er makkens sti i mold. For i det Riket er lovene så helt annerledes enn i jordens riker. Ja, kirkesamfunn og kristne organisasjoner samsvarer heller ikke alltid med Rikets lover.

Jeg hjelper deg ...

Nettopp det er det Herren ønsker. Derfor slo han Jakobs hofteskål av ledd. Det var etter det slaget at Jakob klynget seg til Herren, måtte gjøre det for å holde seg oppreist. Først når vi blir makk og intet annet, kan han komme oss til hjelp. En kobra greier seg selv.

Treskevogn ...

- *Se, jeg gjør deg til en skarp, ny treskevogn med mange tagger. Du skal treske fjell og knuse dem, og hauger skal du gjøre til agner.* ([Esaias 41, 15.](#))

Ja, dette sier Herren om Jakob i samme åndedrett som han taler om makken. Kan da dette rime, passe sammen - makk ... treskevogn - ?

Svaret finner vi i samme verset - :

- Jeg gjør deg til ...

Dette er himmelens teologi. Jeg må bli en makk før jeg kan bli treskevogn, liten og ringe før jeg kan bli brukt i Riket. Herren har bare ett semester i sitt fakultet, og temaet er dette ene - :

- JEG GJØR DEG TIL ...

Herrens skaperånd og formende hender har sin lyst i å danne og forme noe ut av det som intet er i seg selv. For han vil ha all ære. Den deler han ikke med noen. Ikke med dine gode evner engang, eller min iver, mitt strev, mine naturgaver. Fra Herren får Paulus det samme budskap -:

- *For legg merke til eders kall, brødre, at ikke mange vise etter kjødet ble kalt, ikke mange mektige, ikke mange høybårne. - Men det som er dårlig i verden, det utvalgte Gud seg for å gjøre de vise til*

skamme, og det som er svakt i verden, det utvalgte Gud seg for å gjøre de sterke til skamme. - Og det som er lavt i verden, og det som er ringeaktet, det utvalgte Gud seg, det som ingenting er, for å gjøre til intet det som er noe, - forat intet kjød skal rose seg for Gud ... ([1. Kor. 1, 26-29.](#))

Det hendte inne i China under siste verdenskrig. Forstander Liu Dao-sheng, som da var presbyterieførformann, skulle ordinere en ny forstander. Alt annet som skjedde den dagen har jeg glemt, men teksten Liu brukte husker jeg klart - :

- Han (Herren) reiser den ringe av støvet, løfter den fattige av skarnet for å sette ham hos fyrster og gi ham et ærefullt sete ... ([1. Sam. 2, 8.](#))

Jeg husker at den unge kandidat som skulle innvies til forstandergjerningen, så opp på den aldrende, prøvede forkynner som Herren hadde brukt til så stor velsignelse over store deler av landet. Den unge syntes visst ikke han var kommet verken fra støv eller skarn. Så så han ned - lot visst den alvorlige tale gå sitt hjerte forbi.

Men det er akkurat det samme som Herren sa til Jakob - :

- Makk ... treskevogn.

(Kapitel fra "Jakobs Gud" af Asbjørn Aavik - Gry Forlag 1965 - Shafan 26-08-13)